

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Jan Futro

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. G.

przeciwko (...) / (...) spółce akcyjnej z siedzibą w Ś.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 26 marca 2013 r.

sygn. akt IX Gc 341/13

w przedmiocie zwolnienia od kosztów sądowych

oddala zażalenie.

Jan Futro

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji oddalił wniosek powódki o zwolnienie jej od kosztów sądowych. W uzasadnieniu wskazał, że powódka w swoim oświadczeniu wskazała na swoje wysokie zadłużenie. Podała, że prowadzona przez nią działalność gospodarcza przyniosła straty w wysokości 5 382,00 zł, mąż jest bezrobotnym, przy czym koszty utrzymania mieszkania, działalności gospodarczej oraz koszty leczenia wynoszą łącznie 2 228,00 zł miesięcznie. Powódka twierdziła, że jest na utrzymaniu córki, której dochód miesięczny wynosi 1 271,43 zł netto.

Zdaniem Sądu Okręgowego oświadczenie powódki jest nierzetelne i niewiarygodne. Wskazane przez nią wydatki miesięczne w wysokości ponad 2200 zł zwiększone o koszty obsługiwanych kredytów znacznie przewyższają wskazane dochody córki, z których to dochodów ma ona utrzymywać nadto 3 osoby.

Na postanowienie to zażalenie wniosła powódka zarzucając mu naruszenie art. 102 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z 2010 roku, nr 90, poz. 594 ze zm.) poprzez błędne przyjęcie, iż powódce nie należy się zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od pozwu.

W konsekwencji wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia w poprzez zwolnienie jej od opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu podniosła, że nie jest ona w stanie uiścić opłaty w wysokości 25 000 zł. Wyjaśniła, że koszty, jakie ponosi, pokrywa z kwot otrzymywanych na bieżąco od członków rodziny, przyjaciół oraz znajomych. O tych okazjonalnych przychodach nie wspomniała w oświadczeniu z uwagi na związany z tym dyskomfort psychiczny.

Rozpoznając zażalenie Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Przede wszystkim zauważyć trzeba, że Sąd Okręgowy nie poczynił ustaleń, że powódka jest w stanie uiścić opłatę w wysokości 25 000 zł. Wręcz przeciwnie Sąd ten w uzasadnieniu swojego postanowienia wskazał, że nie można wykluczyć, iż obowiązek uiszczenia opłaty sądowej spoczywający na powódce, która niewątpliwie jest zadłużona, może okazać się realnie, z uwagi na osiągnięte dochody, niemożliwy do spełnienia bez uszczerbku w jego utrzymaniu. Aby jednak wywieść wskazaną konkluzję, Sąd musi dysponować rzetelnym oświadczeniem strony wnioskującej o zwolnienie z kosztów, a takim nie jest oświadczenie złożone przez powódkę. Ten ostatni fakt w rzeczy samej powódka przyznaje w zażaleniu wskazując na dochody (okazjonalne), które pozwalają jej na pokrycie wskazanych w oświadczeniu kosztów.

Podkreślenia wymaga, że w myśl art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r. nr 90 poz.594 ze zm.) zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Od sądu zależy uznanie tego oświadczenia za dostateczne do zwolnienia od kosztów sądowych. Oświadczenie majątkowe stanowi więc wskazany przez ustawodawcę środek dowodowy, za pomocą, którego ma zostać wykazana zasadność wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 2 października 1998 r., III CZP 34/98, Prok. i Pr. 1999/3/38).

W niniejszej sprawie zasadnie Sąd I instancji przyjął, że oświadczenie to, jako nierzetelne jest niedostateczne do uwzględnienia wniosku powódki.

Powódka w zażaleniu wskazała na niewykazane w tym oświadczeniu – jak pisze – okazjonalne dochody. Jednakże i to twierdzenie nie może być uznane za wiarygodne. Przyjmując nawet, że cały dochód córki przeznaczony jest na utrzymanie jej i powódki wraz z mężem oraz że jest on na ten cel wystarczający, nie można nie zauważyć, iż aby pokryć wskazane przez Sąd wydatki, te „okazjonalne” przychody musiałyby przekraczać 2000 zł miesięcznie. Składając takie oświadczenie – sprzeczne z pierwotnie złożonym – powódka winna prawdziwość swoich obecnych twierdzeń przynajmniej uprawdopodobnić.

Z łatwością powinna uzyskać potwierdzenie powyższego, jeżeli nawet nie z urzędu skarbowego, to przynajmniej przedłożyć oświadczenia osób dokonujących na jeź rzecz darowizn czy udzielających jej pożyczek.

Nadal zatem należy uznać jej oświadczenia za niedostateczne do zwolnienia jej od kosztów sądowych zarówno w całości jak i w części.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

Jan Futro